

Carin
Gerhardsen

Gideonův kruh

Vyšehrad

GIDEONS RING © Carin Gerhardsen 2012
First published by Nordstedts, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Jana Chmura Svatošová, 2015

ISBN 978-80-7429-612-3

*Pouhé stíny mě obklopují,
kam až mé oči dohlédnou,
a těm, které opouštím cestou pokojnou,
vám všem,
řící chci, že jste vždy
sdíleli mé chvíle nejtemnější.
Až opustím tento svět vezdejší,
budu vás postrádat.*

*A tehdy, až budu starý a moudrý kmet,
tíživá slova, která kdys dokázala zbortit celý můj svět,
už jen jak podzimní vichry mnou provanou.
V mlhovině času, až jednou
se tě zeptají, zda jsme se znali,
pamatuj, že jsme přec byli přáteli.
Před očima mi padne opona naposled,
až budu starý a moudrý kmet.*

ERIK WOOLFSON, ALAN PARSONS

Pro Rut

CHTĚL JSEM ZAČÍT TÍM, že řeknu *Možná si mě nepamatujete*, ale byla by to lež; děsivě podobná výsměchu v rouše jakési hrané pokory. Jistěže si mě pamatuješ. Pravděpodobně jsi mě viděla v posledních čtyřiceti letech denně ve svých myšlenkách. A vím, že mnou pohrdáš, že mě přímo nenávidíš. Plným právem.

Toto není žádná prosba o odpuštění a porozumění, je to jen prostá rekapitulace. Myslím, že si ji zaslouhuješ. A myslím, že i Marianne by chtěla, aby ses dozvěděla pravdu. Pravdu alespoň z mého pohledu; přece tu není, aby ji potvrdila nebo dementovala. Myslím ale, že Mariannina pravda by se od té mé příliš nelišila.

Když jsem ji potkal poprvé, byla jen zvědavá gymnazistka, která chtěla znát důvody, proč jsem každou sobotu ráno stál před obchodem s alkoholem a prodával Vietnamský bulletin. Byla mladá, krásná a trochu hubatá, já jsem byl o sedm let starší, ješitný a cynický. V téže chvíli, kdy mě oslovila, jsem se rozhodl, že ještě než den skončí, bude moje. Nemohu říct, že by mě dostala svou inteligencí, protože to, myslím, není pravda. Ale její způsob, jak mě intelektuálně provokovala – daleko ostřeji, než by člověk od dospívající dívky čekal – mě posílil v odhodlání. Rozhodl jsem se ji mít, za každou cenu. A její zpochybňování polemiky hnutí Národní fronty osvobození Jižního Vietnamu mi hrálo do ruky. Měl jsem pečlivě promyšlené a naučené odpovědi na každou otázku, která se

mohla od vzdělaného pravicově smýšlejícího člověka při sobotní procházce objevit. Blýsknout se před sedmnáctiletou školáčkou, která se ještě nerozhodla, na které straně stát, byla hračka. Byla to nadaná, bystrá dívka, a byla si toho vědoma. Co ale naopak nechápala – a mně bylo jasné od samého počátku – že je také naivní a důvěřivá. Není sedmnáctiletý člověk, který by si nemyslel, že ví o všem téměř všechno, a Marianne nebyla žádnou výjimkou. Na své vrstevníky byla příliš stará, ale aby se měřila s námi, kteří jsme byli starší a zkušenější, zase příliš mladá. Tuto slabost jsem obrátil ve svůj prospěch.

Než hodiny na věži katedrály odbily desátou večer, vysvětlil jsem jí rozdíl mezi jednotnou frontou a lidovou frontou, a proč ti, kdo vedou trockistickou linii ve vztahu k frontovým organizacím, musí být z hnutí Národní fronty osvobození Jižního Vietnamu vyloučeni, tedy alespoň v Uppsale. Přiměl jsem ji, aby se přihlásila k maoismu a začala kouřit hašiš. A já ji skolil. Bez jakýchkoliv problémů.

Pro mě znamenala jen trofej. Další kořist. Velmi snadnou kořist.

Je to pro tebe bolestné, Rut, ale ničím víc pro mne nebyla. Alespoň tehdy ne.

Neděle večer

TĚSNĚ PO ŠESTÉ PŘIŠLA ZPRÁVA z technického oddělení. Hamád a Westmanová už měli po práci a odešli domů, když Bella zavolala. Oznámila jim, že se s velkým úsilím podařilo zajistit otisky prstů na prstenu znásilněné ženy. A že patří osobě, která je policii skutečně známa, osobě v minulosti odsouzené k osmi měsícům uzavřené ústavní péče pro mládež za pokus o hrubé znásilnění. Obětí byla dívka, které soud přisoudil odškodné ve výši 84 200 korun, a tehdy jí bylo patnáct let stejně jako násilníkovi. Jmenuje se Karl Engström a nyní je mu dvacet let.

Hamád a Westmanová, kteří se ve chvíli, když telefon zazvonil, právě usadili k večeři, hleděli střídavě na jídlo a na sebe navzájem.

„Musíme ho předvést,“ vzdychla Westmanová.

Hamád zachmuřeně přikývl.

„Nemůžeme s tím čekat do zítřka, když děvče leží v nemocnici a nikdo neví, kdo to je. I kdyby to celé popřel, měl by nám být schopen říct něco, co nás posune správným směrem.“

„Pokud to popře, bude muset přijít se zatraceně dobrým vysvětlením, jak to, že jsou na prstenu jeho otisky.“

„Jako třeba, že pracuje v obchodě s klenoty,“ zažertoval Hamád unaveně a chopil se příboru.

„Nebo že vzal tu ženu za ruku a náhodou se dotkl prstenu. Hodíme do sebe trochu jídla a pojedeme,“ rozhodla Westmanová a také se pustila do špaget carbonara.

O půl hodiny později stáli na parkovišti oblasti nájemních domů Björkhagen. Byla tam tráva, stromy i keře, ale ne v dostatečném množství, aby ve Westmanové utlumily dojem fádního stockholmského předměstí. Soudě ze stavbařských buněk na parkovišti, v okolních domech probíhaly jakési obnovovací práce. Rozhlédli se a do očí je udeřily kontejnery, které byly z jakéhosi důvodu natřeny křiklavě oranžovou. Trávníky zabíraly hromady prken, staré pračky a sporáky.

Hamád s Westmanovou pohlédli ke třetímu patru šedého nudného domu ze čtyřicátých let v ulici Åhusvägen. Vstříc jim zela bezduchá okna, velké čtvercové plochy bez příček. Zvedl se vítr. Ve vzduchu vířil prach ze suchého asfaltu a mezi trupy budov se rozléhalo monotónní pleskání nedbale přidělané plachty. Byla hlášena brázda nízkého tlaku a nyní zjevně nastávala. Westmanová potukala prsty o služební zbraň v pouzdru. Tohle nevypadá dobře, pomyslela si. Ne přímo výhruzně, ale celé to místo a situace působily poněkud zlověstně.

Pak vešli dovnitř a vyšli do nejvyššího patra. Na schodišti bylo cítit smažené maso. Westmanová si vzpomněla na nedo-
jezené těstoviny doma a zadoufala, že tato mise nezabere příliš času. Proč by ale ne? Samozřejmě, že je Engström vinen. Jak velká může být pravděpodobnost, že už jednou odsouzený násilník pracuje v klenotech? Takže ho budou muset vzít s sebou na stanici, provést s ním výslech podle 24. kapitoly, paragrafu 8, pátrat dále po identitě oběti a v nejlepší případě se spojit s jejími příbuznými. V dohledné době je tedy žádná klidná večere nečeká.

Před bytem se zastavili a na chvíli se zaposlouchali, zdálo se jim, že zevnitř slyší hlasy. Zrovna když se Hamád chystal zazvonit, dveře se otevřely. Ve dveřích se objevil asi padesátiletý muž, opálený, s holou lebkou a šedivými upravenými vousy. Měl vyhrnuté rukávy, pořádný pupek a hrubé ruce. Užasle na ně hleděl.

„Jsme od policie,“ vysvětlil Hamád a představil sebe i Westmanovou.

Muž pohlédl na jejich legitimace a změnil výraz ve tváři. Mezi obočím se mu objevila podezřivá vráska.

„Můžete nám říct, jak se jmenujete?“ požádal Hamád.

„Torbjörn Engström,“ odpověděl muž. „Já tady bydlím.“

„Hledáme Karla Engströma, který tu podle našich informací také bydlí,“ pokračoval Hamád.

„Můžu se zeptat, proč?“ pronesl muž s jistou dávkou podrážděnosti v hlase.

Za ním se objevila jakási žena. Zdálo se, že je v jeho věku, zachovalá a i ona měla vyhrnuté rukávy košile. Husté kaštanové vlasy měla vyčesané do ohonu.

„O tom bychom rádi mluvili nejdřív s ním,“ odpověděl Hamád. „Vy jste Karlovi rodiče?“

Žena váhavě přikývla.

„Rita Engströmová,“ potvrdila.

„Chceme mluvit s vaším synem,“ zopakoval Hamád. „Je doma?“

Pan a paní Engströmovi na sebe pohlédli.

„Je doma,“ odpověděla žena, „ale chtěli bychom nejdřív vědět, o co jde.“

„Je přece plnoletý?“ vložila se do toho Westmanová. „Možná by to s námi raději projednal o samotě.“

Torbjörn Engström gestem ruky zarazil ženu ve chvíli, kdy otevřela ústa, aby něco řekla.

„Už jde zase o to zatracený odsouzení?“ zasyčel, zjevně nechtěl, aby se slova rozlehla po schodišti. „Bylo mu, sakra, přece patnáct! Od té doby neublížil mouše!“

„To jsme také zaznamenali,“ řekl Hamád tak vlídně, jak jen byl schopen. „Máme ale silné indicie, že je Karl nějakým způsobem zapleten do trestného činu, který vyšetřujeme. Nebo že nám každopádně ohledně té záležitosti může poskytnout cenné informace.“

„A co to má být za trestný čin?“

„Znásilnění.“

„Ne, proboha, už ne,“ vzdychla matka s nešťastným výrazem ve tváři.

„Tomu můžu jen těžko uvěřit,“ prohlásil otec rozhodně. „Posledně dostal pořádnou lekci. Seděl osm měsíců v diagnostickém ústavu a vůbec se mu tam nevedlo dobře. Nikdy už by to znovu neudělal.“

„Stejně si s ním potřebujeme promluvit,“ trval na svém Hamád.

„Kdy mělo k tomu znásilnění dojít?“ zeptal se otec.

„V pátek večer. Nebo spíš v noci z pátku na sobotu.“

Muž si vyměnil rychlý pohled s manželkou, a pak se usmál.

„To byl s námi na venkově. Právě jsme se odtamtud vrátili. Když jste přišli, byl jsem zrovna na cestě do auta pro věci, které jsme už neunesli.“

„Půjdu říct Kallemu, že jste tady,“ řekla žena a zmizela v bytě.

„Byli jsme na venkově celý víkend,“ pokračoval Torbjörn Engström. „Jeli jsme v pátek odpoledne a vrátili se teď. Takže do toho není namočený, to je naprosto jisté.“

„A to místo, kam jezdíte, kde to je?“ zeptala se Westmanová.

„Na ostrově Ingarö.“

„Mohl si přece autem zajet do města, aniž jste si toho všimli. Například když jste spali. A jinak přece odtamtud jezdí autobusy.“

„To samozřejmě jezdí, ale Kalle s námi byl celou dobu. A žádný řidičák nemá. Kde přesně mělo k tomu znásilnění dojít?“

Westmanová si všimla, že Hamád zaváhal. Zřejmě tomu muži nechtěl sdělit příliš podrobné informace. Jednak proto, že syn je plnoletý a rodiče tedy není třeba do věci zatahovat, jednak proto, že zřídka kdy je důvod povědět víc, než je nezbytně nutné osobám, které nejsou přímo do záležitosti zapleteny. Za daných okolností se však přesto rozhodl na otázku odpovědět. Upravenou pravdou, konstatovala Westmanová.

„To nevíme jistě. Oběť podává velmi nejasný popis události. Zajistili jsme však otisky prstů na něčem, co měla při znásilnění na sobě.“

Rita Engströmová se vrátila ke dveřím. Stále ještě se tvářila stejně ustaraně, což Westmanovou překvapilo. Pokud má syn pro inkriminovanou dobu alibi, není se přeci čeho obávat? Hned se jí však dostalo vysvětlení.

„Připravila jsem Kalleho na ten... výslech. Musíte postupovat opatrně. Je trochu jiný. Pojdte ostatně dál.“

„Jiný?“ zeptala se Westmanová a vešla do haly, jak byla vyzvána. „Jakým způsobem jiný?“

Hamád ji následoval a zavřel za nimi dveře, zatímco rodiče na sebe opět pohlédli.

„Kalle trpí neuropsychiatrickou poruchou,“ vysvětlila Rita Engströmová s povzdechem. „Vy asi nevíte, co to znamená.“ Westmanová zavrtěla hlavou.

„Navíc jde o mnohočetnou poruchu, což znamená, že má několik různých postižení. To ještě ztěžuje stanovení diagnózy. Lékaři každopádně došli k tomu, že má Aspergerův syndrom a ADHD. Navíc vykazuje známky bipolarity. Je ale naprosto fungující, inteligentní a snadno se učí. Jako například, že se má držet dál od vězení a zkažených dívek.“

„Zkažených dívek?“ neudržela se Westmanová.

Takový výraz z úst chlapcovy matky signalizoval nesrovnalost.

„Dívka, která ho dostala za pokus o znásilnění do ústavu, ho už delší dobu pronásledovala. Byla takový ten skutečně škodolibý typ, který tyje z neštěstí druhých. A Kalle je vznětlivý, tak to dopadlo, jak to dopadlo. Nikdy nešel pro ránu daleko, i když jsme s tím po celá léta velmi usilovně pracovali.“

„Pro ránu?“ zopakovala Westmanová, ale v téže chvíli se zarazila.

Nebyl důvod k cynismu, situace byla samozřejmě problematická a rodiče byli upřímní. Hamád nic neřekl, ale instinktivně cítila, že se mu její reakce nelíbí. Rita Engströmová se však nenechala vyprovokovat.

„Rozzlobil se,“ vysvětlila. „Rozzuřil. A na to měl plné právo. Ale způsob, který zvolil, aby si vztek vybil... To je součást problematiky ADHD. Výbuchy zuřivosti. A ta dívka neustále vysílala sexuální signály. Vyzývavě se oblékala. Kalle takové věci nezvládne. Ne, už o tom nemám sílu mluvit.“

No. *Sexuální signály? Vyzývavě se oblékala?* Mírně řečeno dva ne zcela dostačující důvody ke znásilnění. Westmanová se ale ovládla. Táta Engström už dlouhou chvíli nepromluvil. Stál se založenými pažemi a pohled upíral kamsi na policičku na klobouky.

„Přece jen si budeme muset s Kallem trochu popovídat,“ převzal iniciativu Hamád.

Což ještě upřesnil tím, že o krok postoupil do bytu.

„Jistě,“ vzdychla matka a chodbou z haly je vedla vlevo dovnitř do bytu.

Minuli místnost, která vypadala na ložnici a pracovnu v jednom. Velkou místnost s vestavěnou skříní do stropu, manželskou postelí a pracovním místem. V okně pěstěné pokojové rostliny a na nočních stolcích knihy. Pak koupelna se zavřenými dveřmi a další ložnice – synova. Oba policisté se na prahu zastavili a doslova jim spadla čelist. Naskytl se jim nevídaný pohled: prostor od podlahy po strop zaplňovaly zámky a hrady, vlaky, lodě, auta, motorky a letadla, farmy, školy, požární stanice a nemocnice. Doslova. V této jinak obyčejné místnosti vévodil celý svět Lega. A uprostřed na podlaže seděl sám mistr a skládal cosi, co vypadalo na vesmírnou loď.

Westmanová se nemohla ubránit a z úst jí vyklouzlo tiché *Páni!* Hamád se rozesmál nahlas. Naprosto nepatřičně, když cílem jejich návštěvy bylo vyslechnout podezřelého násilníka. Okolnosti byly však poněkud neobvyklé, takže jsou omluveni, rozhodla se Westmanová.

Chlapec vzhlédl, aniž vesmírnou loď odložil. Samozřejmě to nebyl žádný chlapec, ale dospělý muž; mohutný a svalnatý s ostře řezanými čelistmi, a ačkoliv seděl, Westmanová konstatovala, že musí být nejméně metr devadesát vysoký. Avšak držení těla, náplň jeho činnosti a zvědavé modré oči působily dětsky.

„Karle,“ řekla matka, „tito policisté by ti chtěli položit několik otázek. Vstaneš a pozdravíš se s nimi?“

„Ne.“

Krátce a pregnantně. Matka udělala odevzdané gesto. Pro ni byl svéhlavým dítětem. My s ním ale musíme zacházet jako s mužem, pomyslela si Westmanová. Jako s potenciálním násilníkem. Už jednou odsouzeným za brutální znásilnění.

„Co jste dělal mezi, řekněme, pátou v pátek odpoledne a pátou v sobotu ráno?“ zeptal se Hamád.

„Mezi pátou v pátek odpoledne a pátou v sobotu ráno jsem byl s mámou a tátou na Ingarö,“ odpověděl Karl Engström.

Čestné modré oči. Najednou Westmanové došlo, že se k němu matka rozběhla ve stejné chvíli, kdy jim otec potvrdil, že syn strávil víkend s rodiči. Mohla ho navést, co jim má říct. Neomluvitelný postup policie – jak to mohli dopustit? Ano, protože okolnosti byly tak zvláštní. Protože muž je chlapec s neuropsychiatrickými poruchami a rodiče policisty možná šikovně zmanipulovali. Jedna – nula pro rodinu Engströmovu. Pokud je tedy vinen.

„Já jsem nikoho neznásilnil,“ pokračoval pak. „Koho bych měl znásilnit? Proč bych ji znásilňoval? Nechci sedět ve vězení.“

„Chtěl byste, abychom tento rozhovor vedli v přítomnosti vašich rodičů?“ zeptal se Hamád. „Nebo dáváte přednost, abychom ho vedli mezi čtyřma očima?“

„Dávám přednost, abychom tento rozhovor vedli v přítomnosti rodičů,“ odpověděl Karl Engström klidně, aniž na někoho z nich pohlédl.

„Nevíme, kdo ta žena je,“ začal Hamád, než ale stačil domluvit, skočil mu Karl do řeči.

„Nevíte, kdo ta žena je? Nevíte, kdo žena, která byla znásilněna, je, ale víte, že jsem ji znásilnil já. Jak můžete vědět, že jsem znásilnil ženu, o které nevíte, kdo je? Byl jsem s rodiči na venkově. Neznásilnil jsem žádnou ženu, o které nikdo neví, kdo je. Nechci sedět ve vězení.“

Jeho způsob mluvy byl monotónní, intonace nerozlišovala, zda jde o otázku nebo tvrzení. Zjevně ale chápal, o čem to celé je, a byl schopen odpovídat na jejich otázky. Podle slov matky byl *naprosto fungující*. Ale zároveň byl postižený.

„Podařilo se nám zjistit, že se vaše otisky prstů nacházejí na jedné její věci,“ vysvětlil mu Hamád. „Z toho vyvozujeme, že nám alespoň můžete říct, kdo ta žena je.“

„Je mrtvá?“ zeptal se Karl Engström, aniž to vyznělo jako otázka.

„Ne, není mrtvá. Je ale zraněná a není ve stavu, kdy by mohla odpovídat na otázky. Leží v nemocnici a není schopná nám povědět, co se jí stalo, ani kdo je. Myslíme, že jí udělá

dobře, když se bude moct setkat se svými příbuznými. Je mladá a jistě má rodiče, kteří si o ni dělají velké starosti.“

„Na které z ženiných věcí jste zjistili, že se nacházejí moje otisky prstů?“

Sestavoval svou řeč, jako by to byla stavebnice Lega. Bral kousky, které našel, a skládal je do zcela srozumitelných vět. Byť trochu podivných.

„Na prstenu. Vzpomněl byste si, jestli jste se v poslední době dotkl nějakého prstenu?“

Rodiče působili odevzdaně. Syn nehledal pomoc v jejich pohledech a vedl konverzaci sám. Vlastním, trochu odlišným, ale dobře fungujícím způsobem.

„Vzpomínám si, že jsem se v poslední době dotkl prstenu. Pokud mi prsten popíšete, řeknu vám, jestli jsem se takového dotkl.“

Hamád pohledem vyzval Westmanovou, která viděla obrázek prstenu, a teď se ho snažila odpovídajícím způsobem popsat.

„Je to pečetní prsten, pokud víte, co to je?“

„Vím, co je to pečetní prsten,“ odpověděl Karl Engström.

„Jde o stříbrný pečetní prsten, s jakýmsi vyrytým emblémem. Představuje nádobu s ohněm. Říká vám to něco?“

„Nádobu s ohněm mi nic neříká. Ale vím, čím ten prsten je, a proč jsou na něm moje otisky prstů.“

Pak se opět sklonil nad stavbou Lega, usadil ve vesmírné lodi kousek na své místo a zjevně už o věci nechtěl dál mluvit. Rita Engströmová neklidně těkala pohledem z manžela na oba policisty.

„Je teď úzkostlivý,“ zašeptala, jako by syn neslyšel. „Pokusím se ho uklidnit.“

Torbjörn Engström si starostlivě přejížděl palcem a ukazovákem obrysy brady.

„Miláčku?“ pokusila se matka mírně. „Mysli na dívku, která leží v nemocnici a nemá nikoho u sebe. Pověz policii, kdo to je, aby mohli zavolat jejím rodičům.“

„Nemusejí zavolat,“ zamumlal syn, aniž vzhlédl od své vesmírné lodi.

„Co tím myslíš, Kalle? Pověz, prosím, kdo ta dívka je.“

Pořád ještě nespustil oči ze své stavby, ale neochotně udělal, co mu bylo řečeno. Působil nyní úzkostlivě, zrovna jak řekla jeho matka.

„Myslím tím, že policie nemusí volat dívčíným rodičům. Prsten s nádobou s ohněm. To je Veroničin prsten.“

Pak nastal naprostý zmatek. Matka se rozplakala a vyřítla se z pokoje. Otec s klením a nadáváním běžel za ní. Westmanová zpočátku nechápala nic, ale když i Hamád spěšně z pokoje odešel, aby se pokusil rodiče uklidnit, přidřepala u mladého muže, aby se ho zeptala, co se stalo. Z její náhlé blízkosti sebou trhl a ona instinktivně vycítila, že tělesný kontakt ho ani v nejmenším neoslovuje. Jakkoliv směšné se to může jevit v souvislosti s člověkem, který seděl za pokus o brutální znásilnění. Není ale tělesný kontakt jako tělesný kontakt. Takže znovu vyskočila a několik kroků od něj odstoupila. Opatrně zavřela dveře, aby se v pokoji pokusila vytvořit zdání klidu a bezpečí.

„Kdo je Veronika?“ zeptala se a Karl Engström se na ni znovu podíval. Ovšem způsobem, který si nedokázala vysvětlit.

Možná to nevěděl ani on sám, možná se snažil vyjádřit cosi, co neznal, cosi, co od něj okolí očekávalo.

„Veronika je moje sestra,“ odpověděl. „Moje mladší sestra. Je jí osmnáct let a celý víkend spala u kamarádky. Užíváme stejné umyvadlo a na noc si prsten sundává. Každé ráno, když se mám holit, přendávám ho, aby neskončil ve výlevce.“

Naprostě dostatečné vysvětlení. Znásilněná žena dostala jméno a adresu. Rodinu. Je to bezpochyby obrovská úleva. Ale jako by právě tato rodina už svůj díl neštěstí dostala.

„Já jsem Veroniku neznásilnil,“ řekl Karl Engström. „Veronika je moje mladší sestra. Neznásilnil jsem svoji sestru.“

Z jiné části bytu zaznělo táhlé zakvilení. Úzkost, kterou přivodila podezření vůči synovi, se přeměnila v cosi ještě horšího.

HAMMARBYJSKÁ SÉRIE 5

Carin Gerhardsen
Gideonův kruh

EDICE DETEKTIVKY

Ze švédského originálu Gideons ring
vydaného nakladatelstvím Nordstedts, Švédsko v roce 2012

přeložila Jana Chmura Svatošová

Obálku s použitím obrázku fotobanky 123RF

a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner

Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,

v Praze roku 2015 jako svou 1371. publikaci

Odpovědná redaktorka Marie Válková

Vydání první. AA 14,3. Stran 304

Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o.

Doporučená cena 298 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-612-3